

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **D. E., nar. X**
státní příslušnost Ruská federace

zastoupen: **JUDr. Petrem Novotným**, advokátem,
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. ledna 2021 č. j.: OAM-871/ZA-ZA04-
ZA04-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce namítal, že se bojí návratu do země původu, kterou je Ruská federace, neboť zde panuje diktátorský, nedemokratický režim, a proto nelze vyloučit, že by mu v případě nuceného návratu do vlasti hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení. Je tak současně dána i důvodná obava, že v případě návratu do své vlasti by byl reálně ohrožen na svém životě, čímž splňuje přinejmenším podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Tím žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále ust. § 50 odst. 2 správního řádu, když si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí.
3. Žalobce dále namítl, že v Ruské federaci i nadále přetrvává špatná bezpečnostní situace pro civilní obyvatelstvo a závažné porušování lidských práv, a proto nelze Ruskou federaci označit za bezpečnou zemi původu, když je zcela zřejmé, se zde vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo v rámci celé země.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření žalobě uvedl, že žalobce neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Předně žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.
5. Žalobce podle názoru žalovaného využívá institutu žádosti o mezinárodní ochranu pouze k prosté legalizaci svého dalšího pobytu na území České republiky, když tuto podal až poté, co ztratil možnost zde dále pobývat na základě svého předchozího pobytového oprávnění.
6. Žalovaný dále konstatoval, že žádná z žalobcem uvedených skutečností nespadá do výčtu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany.
7. Podle názoru žalovaného se rovněž v napadeném rozhodnutí se všemi žalobcem uvedenými námitkami vypořádal a nedomnívá se, že by při svém postupu porušil nějaká ustanovení zákona o azylu či správního řádu. Proto se nedomnívá, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné nebo že by žalobce byl zkrácen na svých právech.
8. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
10. Dne 29. 12. 2020 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy mimo jiné uvedl, že má na území České republiky manželku a dceru, kdy obě jsou státními příslušníky Ruské federace a mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. Z Ruska vycestoval v roce 1997 na Ukrajinu a v roce 1999 pracovní odcestoval do České republiky s tím, že se na Ukrajinu pravidelně vracel. Do Ruska cestoval jen příležitostně na návštěvu rodiny a byl tam naposledy v roce 2016. Na Ukrajinu naposledy odcestoval v roce

2019. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se v zemi původu nemá kam vrátit, a v České republice má rodinu, práci a zázemí. O mezinárodní ochranu žádá pro to, aby mohl žít i nadále se svojí rodinou.

11. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 12. 2020 se podává, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které si opakovaně prodlužoval. V roce 2015 mu byl pobyt zrušen údajně v souvislosti s podvodnou nabídkou zaměstnání. Následně se neúspěšně snažil o prodloužení pobytu. Do prosince 2020 mu byla stanovena povinnost vycestovat z České republiky, a proto se uchýlil k podání žádosti o mezinárodní ochranu jako k jediné možnosti, jak zde dále legálně pobývat. Jako jediné potíže při návštěvách v zemi původu žalobce uvedl nevráživé pohledy celníků při prohlídce ruského pasu. Ke svým rodinným poměrům uvedl, že sdílí společnou domácnost se svojí manželkou, která pracuje jako masérka na živnostenský list. Dcera je již vdaná, má dvě děti a žije rovněž v Praze. Na vyřízení platného povolení k pobytu neměl čas a také nemá potřebné informace. Do vlasti se vrátit nechce, neboť tam nemá kde žít, a ztratil by kontakt s dcerou a vnoučaty. Na Ukrajině žalobce s manželkou postavili dům, který je ale ve vlastnictví manželky a v současné době jej obývá její sestra. Manželka se ovšem vracet na Ukrajinu nehodlá a žalobce jakožto Rus žít na západě Ukrajiny nechce.
12. V písemném vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 18. 1. 2021 žalobce mimo jiné uvedl, že mu v případě návratu do Ruské federace hrozí nebezpečí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání z důvodu vystavení civilního obyvatelstva perzekucím a násilnostem.
13. Žalovaný pak dne 19. 1. 2021 vydal napadené rozhodnutí (poté, co předtím řádně dne 11. 1. 2021 vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 3 odst. 1 zákona o azylu: *„Žádostí o udělení mezinárodní ochrany je projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrozící vážnou újmou.“*
16. Podle § 12 zákona o azylu: *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
17. Podle § 13 zákona o azylu: *„(1) Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i*

když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

a) manžel nebo partner azylanta,

b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,

c) rodič azylanta mladšího 18 let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo

e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

(3) Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.“

18. Podle § 14 zákona o azylu: „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

19. Podle § 14a zákona o azylu: „(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

20. Podle § 14b zákona o azylu: „(1) Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,

b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,

c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo

e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

(3) Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.“

21. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce není pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Toto nebylo vůbec tvrzeno, natož jakkoli doloženo. Jediným a setrvalým tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo pokračování soužití s manželkou, která je státním příslušníkem Ruské federace mající povolen trvalý pobyt v České republice. Ani soud nenalezl skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti skutečná vážná újma.

22. Manželku žalobce nelze ve smyslu ust. § 13 zákona o azylu považovat za osobu, se kterou by se mohl tzv. slučovat, neboť nebylo zjištěno, že by tato na území České republiky pobývala na základě uděleného azylu ve smyslu ust. § 12 o azylu. Totéž platí i o dceři žalobce.

23. Soud ve věci žalobce neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval udělení doplňkové ochrany z humanitárního důvodu. V žalobě tvrzený důvod neodůvodňuje humanitární potřebu žalobce, když tvrzenou potřebou je soužití osob na území České republiky. Obava žalobce z mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání pak je žalobcem tvrzena naprosto obecně bez uvedení konkrétních okolností, z nichž by měla tato obava žalobce skutečně vycházet. Skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, však neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pokud žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není (resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach), nebo takové skutečnosti ani netvrdí, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu (srov. k tomu kupř. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. července 2005 č. j. 3 Azs 303/2004 – 79).

24. Rodinný příslušník žalobce, který by požíval doplňkové ochrany, tu není, a proto ani ust. § 14b zákona o azylu nelze použít.

25. Žalovaný tedy podle názoru zdejšího soudu postupoval správně, neboť aktuální postavení žalobce nelze podřadit ani pod jedno z ustanovení zákona o azylu, podle kterého by bylo možno azyl (ať už jako takový, nebo humanitární), nebo doplňkovou ochranu udělit.

26. Z obsahu protokolu vyplývá, že žalobce svým zaviněným jednáním o předchozí pobytová oprávnění přišel a žádost o udělení azylu lze vnímat jen jako snahu odvrátit nelegálnost pobytu na území České republiky, když jediné zde projednávaná žaloba je způsobilá odložit vykonatelnost napadeného rozhodnutí.
27. Soud tedy nemůže nepřijmout argumentaci žalovaného, že žalobce měl využít k zajištění oprávněnosti svého pobytu na území České republiky prostřednictvím k tomu určených institutů upravených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.
28. S ohledem na shora uvedené nezbyvá zdejšímu soudu než konstatovat, že se žalovaný správní orgán s žádostí vypořádal dostatečně a napadené rozhodnutí náležitě a přezkoumatelně odůvodnil. Soud sám dále nenalezl žádné deficity v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Soud tak nesdílí názor žalobce, že by žalovaný porušil ustanovení § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu ani jiná jeho ustanovení či ustanovení jiných právních předpisů.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 21. července 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce